National
28 DE ANI
Cotidian fondat în 1997

Scris de **Nicholas Cezar**

2025-11-16

Noua Evanghelie după Nicușor: Cotroceniul și Cădelnița

Dacă ar fi să ne luăm după entuziasmul brusc al președintelui pentru teme spirituale, ai zice că în campania de detoxifiere politică post-alegeri i s-au aprins toate lumânările din suflet deodată. Dintr-un lider perceput de propriii simpatizanți ca tehnocrat progresisto-globalist secular, Nicușor Dan a devenit peste noapte un soi de „pelerin de serviciu”, gata să-și facă selfiuri doctrinare prin mănăstiri, să respire tămâie la evenimente publice și să descopere, ce să vezi, emoția sacră exact la timp pentru noile responsabilități de la Cotroceni.

Dar, desigur, nu pentru imagine. Doamne ferește! Totul este profund, sincer, lucrat în interior… și foarte bine încadrat în obiectivul foto al Administrației Prezidențiale.

Iar acum, de parcă toată țara era doar în așteptarea unei lozinci providențiale, președintele ne spune că avem nevoie de *Reconciliere Națională*. Da, fix asta ne lipsea! Românii, care abia se mai suportă între ei la coadă la supermarket, vor fi brusc uniți de mesajul unui om care, culmea ironiei, a ajuns simbolul fracturii dintre bula progresistă și restul poporului. E ca și cum ai trimite un vegetarian convins să taie panglica la un festival de mici.

Reconciliere, reconciliere… dar și în salarii, pensii, taxe și alte drepturi? Sau acolo nu avem nevoie de pace socială? Pentru că e ușor să ceri poporului armonie metafizică atunci când bugetul se reface din tăieri, iar austeritatea se servește cu garnitură de „solidaritate”. În timp ce Nicușor vorbește despre renaștere spirituală, românii ar prefera o renaștere în portofel, dacă tot este momentul pentru miracole. Reconcilierea e frumoasă, dar nu ține loc de rată la bancă.

Într-un mesaj cu parfum de enciclică, transmis cu ocazia înscăunării noului Arhiepiscop Major greco-catolic, fostul primar al Capitalei face inventarul martirilor greco-catolici, dar uită (din pură modestie politică) că România este o țară majoritar ortodoxă. Probabil că memoria suferințelor îndurate de stâlpii ortodoxei în vremea bolșevicilor nu este „coerentă” cu narațiunea momentului și poate chiar încurcă când vrei să pari ecumenic, dar numai pe jumătate.

Văzându-l azi ce debitează, descoperim noua imagine a lui Nicușor Dan, una aproape iconografică, care a primit câteva tușe de început în turneul de „reîntoarcere la tradiții” declanșat fix după campania electorală. Cei mai sceptici dintre români, care, din păcate pentru Cotroceni, sunt mulți, văd în asta doar o regie ieftină, un fel de „Breaking News: Nicușor descoperă religia!”. Oamenii amintesc faptul că președintele a evitat să se căsătorească, trăind cu Mirabela Grădinaru într-o formulă familială modernă, irelevantă pentru cetățeanul de rând, dar pe care conservatorii o privesc ca pe o contradicție față de noul lui zel spiritual.

La cât de evlavios pozează acum, aproape că te aștepți ca președintele să vină la următorul discurs purtând un epitrahil și binecuvântând mulțimile, enoriaș cu statut de protocol. Deja pe social media circulă ideea că Nicușor Dan încearcă să fie, simultan, și tehnocrat, și tradiționalist; și matematician blând, și apostol al valorilor „familiei”; și președintele progresiștilor urbani, și prieten de taină al ierarhilor de la mănăstiri. O combinație care ar putea funcționa doar într-un laborator de fizică cuantică, unde particulele pot fi în două stări simultan. În realitate, electoratul român simte mirosul de incongruență de la o poștă.

Partea cea mai spectaculoasă rămâne apelul solemn la unitate. Nu de alta, dar e fascinant să auzi de la un om perceput adesea ca distant și cu probleme în comunicare un discurs despre „renaștere”, „fraternitate” și „puterea de a ierta”. Parcă vezi consilierii alergând prin Palat cu volume de retorică publică în mâini, încercând să transforme un președinte minimalist în emoții într-un lider moral cu vibrații aproape mesianice.

Problema este că oricât de frumos ar suna fraza, românii nu sunt predispuși să accepte predici despre reconciliere de la politicieni care, în practică, lovesc în adversari cu aceeași eleganță cu care un hacker lovește un server vulnerabil. E greu să vorbești despre unitate într-o țară în care clivajele sunt încurajate chiar de oamenii care ar trebui să le vindece. Iar când această lecție vine de la un lider perceput ca exponent al unei minorități

ideologice urbane, efectul devine comic.

Căci până la urmă, românii știu un lucru: în politica de pe Dâmbovița, „reconciliere” înseamnă doar „să fiți voi de acord cu noi”. Iar „națională” înseamnă „preferabil până mâine”.

Dacă Nicușor Dan chiar vrea reconciliere, poate ar fi util să înceapă cu propria imagine fracturată: cu cei care l-au votat pentru austeritatea lui afectivă, dar acum îl văd brusc în poziție de apostol al tradițiilor; cu cei care l-au urmat pentru tehnicalitatea lui rece, dar acum sunt invitați la o incursiune spirituală; cu cei care i-au fost aliați politici, dar care nu se mai regăsesc în această metamorfoză liturgico-electorală.

Până atunci, mesajul rămâne un exercițiu de retorică demn de un reality-show politic: o invitație la „pace națională” semnată de un președinte care pare să fie în război cu propria imagine. Și, într-un fel, asta chiar unește poporul – în hohotul acela amar care se naște când vezi cât de falsă și ipocrită poate fi politica.

Iar dacă tot vrea Nicușor să aducă pace peste România, să înceapă cu reconcilierea dintre stat și buzunarele contribuabilului – o confruntare care durează de la Alexandru Ioan Cuza încoace și pare mai greu de îndreptat decât toate păcatele neamului la un loc.

Facem.
Daniel Băluță
PSD

Am făcut.
Facem.
Daniel Băluță

PSD